

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

RỐT lại, chàng nhứt-quyết sẽ dậy sớm, đi thẳng đến nhà ông Minh-son mà xưng tội. Song bỗng tối ban đêm càng tiêu-tai, thì ý-định của chàng càng nao-núng. Không, trước hết chàng nên gặp Lô-huệ để binh-vực mình, rồi sau này sẽ nhứt-định những việc phải làm.

Chà! Đáng rửa thay, những cách gian-xếp ấy! Tai-hại thay, những chữ «sau này» ấy! Một ngày kia, Duệ-la sẽ phải than-tiếc đường bao vì không có can-dảm để đi bước nhứt-định ấy, tức là bước giữ cho chàng tránh khỏi bao nỗi sỉ-nhục, lo-buồn!

Vậy, chàng đi tìm Lô-huệ Vinh-tân, nhưng không sao gặp được. Chẳng có người bạn đồng-sự nào có thể mách-bảo hoặc muốn mách-bảo cho chàng biết tâm-tích Lô-huệ. Vậy, sau mấy ngày nông-nả tìm-tòi, Duệ-la cũng hơi xao-lãng công-việc ấy.

Vả, Duệ-la cũng nghĩ rằng sự tai-hại đã hoàn-kết rồi, và dẫu có ước-ao đền-bồi sự tai-hại ấy, chàng cũng không đến-hồi được. Chắc Lô-huệ sẽ tìm được một địa-vị khác, có lẽ là một địa-vị cao-quí hơn nữa. Còn nếu Duệ-la làm cho địa-vị mình bị nguy-hiểm bởi bày-tổ sự thực, thì thật là diên-dại khôn xiết.

Duệ-la dùng lý-luận giả-nguy ấy mà khiến lương-tâm nín thính.

Vả, còn nhiều duyên-cớ khác làm cho chàng phiến-muộn. Chàng sanh chán-ngán công-việc trong buồng giấy. Các bạn đồng-sự dường như đối thái-độ đối với chàng. Đã lâu nay họ nhận thấy chàng có vẻ lo-lãng và ít nói-năng, nên họ đoán trúng duyên-cớ vì đâu.

Thoạt-tiên họ hầu như không kể

đến những việc tình-cờ xảy ra. Nhưng về sau họ nhắc lại những việc ấy, đem ra bàn-giải, và hơn đó chứng thực cho tâm-tưởng của mình. Chẳng bao lâu họ hồ-nghi chàng. Cũng như Át-lô đã quả-quyết từ lúc ban đầu, ai nấy nói thắm rằng chính Duệ-la phạm tội, còn chàng Lô-huệ đáng thương kia thì phải chịu oan-uổng.

Vậy, mỗi khi Duệ-la đến buồng giấy, thì họ tiếp-dón chàng rất là ghê-lạnh. Nếu chàng nói chuyện với các bạn đồng-sự, thì họ trả lời xằng-xóm và vắn-tắt; tình-hình ấy bày-tổ rõ ràng mọi người muốn tuyệt-giao với chàng.

Chàng cũng không khỏi nghe những tiếng nói thì-thảm và gặp những cặp mắt nhìn mình rất có ý-nghĩa. Chàng thừa hiểu mọi sự ấy; trước kia chàng được họ ái-mộ bao nhiêu, thì bây giờ lại bị mọi sự ấy làm cho nhục-nhã bấy nhiêu.

Trước kia, trong buồng giấy ai nấy đều kết bạn với chàng, nhưng bây giờ chàng cảm-biết mình là cô-độc. Chàng bắt đầu nếm vị cay-dắng của tội mình.

Tâm-trạng chàng là như vậy; chàng thấy chỗ mình đưng làm đó càng ngày càng bấp-bênh và dễ khêu gan chọc tiết mình. Chàng thỉnh-linh lại nghĩ đến Vệ-niết. Dẫu chàng đã nghi-ngờ Vệ-niết phản-bội và đã căm-giận Vệ-niết quá đỗi, nhưng rút cục chàng nghĩ thắm rằng có lẽ Vệ-niết đã hành-động một cách thanh-liêm và vì yêu-mến mình.

Có lẽ chưa ai đến xin chỗ làm mà Vệ-niết mách chàng đó. Nếu chàng được ra khỏi buồng giấy này, là nơi ai nấy coi chàng như đứa hèn-mạt, thì chàng sẽ nhục mình biết bao! (Còn tiếp)